

Е, вече съм си в Кривина, при това - жива! След 12-часов полет от Лима до Париж преспяхме с Ини в Града на разврата и на 28 юни си долетяхме до София за още само 2 часа и нещо. Предния ден изтръшкахме Париж за около 3 часа: то Нотр Дам, то Лувъра, то Френската академия, Пале роял, Кафе роял - срещу Лувъра, с миниатюрни масички, колкото конфети - не ми се пиеше кафе, но Ини настоя, колкото да се почувстваме като част от интериора. Кафето беше чудно хубаво, леко ни пръскаше дъжд, защото, бидейки на миниатюрния тротоар, нямаше как да се предпазим от него, но - нищо! - в Перу през цялото време беше суша и имаше мноооого прах. Най-важното е, че гледахме Лувъра, в който, все някога, ще проникнем. По същия начин усвоихме и Нотр Дам - опашката за влизане се виеше поне 50 м., та се задоволихме да се любуваме на забележителността от едно кафе срещу нея. Там ни обслужи един страшно симпатичен келнер, който почти пееше, докато плуваше между масите. А ние, неблагодарници, дори не му бутнахме бакшиш - нямахме пари в брой. Изобщо, забърсвайки парижки гледки, запланувахме следващо културно-кулинарно посещение. Париж е пълен с неща, които човек иска тутакси да изяде. Не успяхме да стигнем до Айфеловата кула - падаше се на около час път от мястото, където витяхме, а не бяхме сигурни дали ще успеем за влака до хотела, където се приютихме. Е, нищо, тукашните малцинства май не се вълнуват от желязо, така че няма кой да демонтира и продаде съоръжението до следващо наше посещение.

Важно! За краткото време на престоя ни осъзнахме, че бялото население в града /в т.ч. и ние/ е не повече от 10%. Дано, все пак, този процент се съхрани! Във влака имаше едно забележително негърско семейство: двамата бяха по около 2 м, той - към 20 кг, тя - към 200. Той очевидно много се гордееше с притежанието си - сигурно си я кѳта за кризисни моменти.

Иначе пътуването ни започна и се разви привично: раниците ни не пристигнаха в Лима, не бяха успели да ги прехвърлят на самолета в Панама. Дойдоха на сутринта - основно претърсени и разбъркани, намерихме си разделени чифтове обувки. В хостела, където преспяхме, не ни дадоха кърпи и сапун, така че спяхме мръсни и с дрехите от близо 24 ч пъване. На летището в Лима, леки като перца с дребните си ръчни ранички, се

отправихме бодро към изхода, заобикаляйки митническата проверка. Това веднага привлече към нас будното внимание на двама много симпатични разбойника. Заделиха ни настрана и обследваха обстойно дори между страниците на книгите ни. Гледаха ни на рентген и ни взеха отпечатащи от пръсти. Пропуснаха само зъбите. Раниците си получихме в 8.30 сутринта и оттам до обратния път в Кривина всичко протече нормално - в постоянно нервно търсене на разни неща във всички раздели на раниците. В Куско установихме, че сме забравили зарядното в Лима. Примирихме се, че ще бъдем откъснати от света 20 дена, няма да има и снимки. По пътя, обаче, чаровният Ини непрекъснато се сприятеляваше / и аз покрай него/ с всички сътуристи, които с готовност ни снимаха. Така че подвизите ни са документирани щедро - остава, все пак, да ни пратят снимките. А по време на поредно ровичкане из раниците, все пак намерихме зарядното, така че от Колка каньон всичко е заснето. Останалото зависи от добрата воля на Ини да вади и обработва заснетото - нещо, в което дълбоко се съмнявам.

От Лима /на морското равнище/ до Куско - 3400 м - излетяхме за 1.20 ч на 8 юни. На летището ни посрещна огромна купа с листа от кока и покана да изядем поне по 3 бр. Изядохме. След това в хостела, докато ни записваха, ни почерпиха с чай от кока. И почти до края на пътешествието пихме от напитката - аз съм прокиснала от чай. Имаше и един инка-чай - с кока и още една гадост. Тая страна, която произвежда едно от най-хубавите кафета, пие само треволяк, а кафето, което тук-там се предлага, е главно нес. На една от автогарите трябваше да влезем в едно от заведеницата и да седим около маса. Беше ми неудобно, така че си поисках кафе. Донесоха ми една гигантска чаена чаша, пълна с нещо с цвят на разредена кока кола и с аромат на запалена и угасена памучна тъкан. Американското кафе трева да пасе!

Та, в Куско излязохме да ядем - естествено пиле! В Латинска Америка е грехота да не ядеш пилета, а ги има много! Като тръгнахме по улиците в търсене на пиле, усетихме известна нестабилност в равновесието. После, на излизане от пилето, леко ускорихме крачка, защото беше студено, а суетният Ини беше полугол. И веднага се почувствахме като след продължителен джогинг. През нощта се събуждах от крампи - в мускулите на краката. Това с

кислорода е голяма работа: всеки мускул, в т.ч. и сърдечният, вика "дай", а няма. Е, 2-3 дни се аклиматизирахме, преди да се отправим на славния Салкантай трек.

За това, обаче, по-късно - сега ще трябва да свърша малко кривинска работа та да се поаклиматизирам.

2

В рамките на 3-дневното ни адаптиране в Куско влизаше едnodневно ходене до Свещената долина. Беше едно от местата, където се дивихме на инженерно-аграрния гений на инките, на познатите ни от всякакви картинки и кадри нечувани каменни градежи и иригационни системи. Това, последното, го има и до днес - при всичките им ниви и градини, разположени в сушави и пустинни места - все са добре напоени. В Наска ни казаха, че вадят водата от 500 м - там си е безнадеждна пустиня.

Няма да разказвам ден по ден Салкантай трек - то е голяма работа и човек може да го види в интернет - Salkantay trek за 5 дни. Ще излъжа, ако кажа, че съм качвала 3800 - 4600 м с песен на уста, то си е изпитание, особено за човек не особено млад, но с шопски инат всичко се постига. Абе, приказка си беше: особено като стъпихме на първоначалните 3900 и пред нас изведнъж се възправи снежна грамада на 6000 и нещо! После, докато кротко си почивахме - вече на 4600, гледахме отделни лавини срещу нас.

В този преход окончателно се влюбих в инките: добър, усмихнат и работен народ. Мъкнеха ни багажа с коне, на съответните биваци за отрицателно време готвачът и помощникът му приготвяха плюскане - със супа /Боже, инкските супи са божествени!/ и всякакви други неща, поднасянето беше почти тичешком и с усмивка. В по-цивилизованите места ги гледах, милите, как влачат като волове тежка работа и все тичешком! Народ търпелив и кротък. Не помня оня идиот Че Гевара дали е стигал до Перу, но с местните хора не е имал никакъв шанс - далече са от класовата борба, колкото

денивелацията от долините до върхарите. Сутрин ставането беше към 5.00 и пред палатките ни имаше чаши топла вода - при минус 5-7 градуса това е окуражаващо. Водачът ни - Евер - беше 26-годишен инка - образован, чаровен, интересен, с чуден английски /с испански акцент/; между нас се сложиха отношения баба-внук, аз бях Мама Лама. Трите американки от групата кръстиха готвача Хувенал Sexy Waiter. С него се разделихме с тъга 4-ия ден - 5-ият се падаше Мачупикчу и там бяхме на ресторанти. На раздяла милият Хувенал ни поднесе огромна торта: за разлика от другите му манджи беше пълен отврат - леко сладникав шуплест хляб, наплескан с неясен крем. Ние, обаче, с нужния възторг и себеотрицание си изядохме всичко, напълнихме му шапката с бакшиши и се разцелувахме прощално.

Последните 15-20 км преди Мачупикчу /не инкската столица, а курортното селище, разположено на около 1000 м под нея/ можеше да изминем с влак. Много е луксозен и скъп - някъде към 30 лв. Почти никой редови турист не ползва въпросния влак, където е по-евтино и приятно е да си изминеш километрите из джунглата пеша! /а другия ден се качихме на въпросния луксозен влак /тоалетните са по-чисти от самолетните!/, но в посока към Куско./ Спахме в хотел - беше на името на индиански вожд - Виракоча. В 4.30 сутринта се заредихме на безкрйна опашка за бусове за инкския тайнствен град - идеята беше да хванем изгрева на слънцето. Не го хванахме: до към 9.00 всичко тънеше в мъгла. Но пак беше приказка!

Изобщо, Андите са нещо фантастично. Гигантски планини, които просто изникват от нулата право нагоре, на 4-5 хил метра и тая част, където е Мачупикчу - тя включва и Амазонската джунгла, почти догоре е обрасла с растителност. В по-южни райони става и безнадеждно пустинно, но пак навсякъде има човешко присъствие.

Мачупикчу - градът на инките - не е бил открит от испанците и все пак тайнствено е напуснат. Аз въобще му се чудя на акъла на Писаро какъв го е търсел в Перу - тоя негостоприемен, стръмен бряг! Евер каза, че страната е паднала, понеже точно по това време са се изпокарали и изпоразделили всякакви видове наследници: братя, синове, чичовци и пр. - добре познатата

Балканска история с турците век преди това. И всичко в името на Карлос IV - оня гадняр с грозната беззъба жена с дървените ченета - писах за семейството в Мадридските си хроники.

И, понеже споменах за тоалетните: навсякъде по трековете, където се предполага присъствие на туристически крак, имаше чисти тоалетни с вода. Даже на 4000 м. Не мисля, че мизерните инки имат по къщите си това благо, но по туристическите пътеки това явно си е задължително. Представих си с тъга разни наши места като Тевно езеро, където в т.н. тоалетна може да влезе само крайно отчаян човек; или Мусала, където въобще липсва този цивилизационен атрибут. Май под предлог, че се пази природата /!?!/.

Засега стига: утре ставам рано и пътувам за Огоя, за да си поля огойския боб - ако не е вече изгорял. Перу 3 следва...

3

След Салкантай трек релаксирахме повече от денонощие в Куско. Тръгнахме да разглеждаме разни крепости и катедрали, но в града отново /както и при пристигането ни/ се вихреше страхотен купон - с пъстри шествия, духови музики, танци и пр. Разбрахме, че, все пак, не е съвсем в наша чест:оказа се Месец на Куско. Отвсякъде се бяха стекли хора от всякакви съсловия и възрасти, децата минаваха по класове, училища и пр. Най-голям кеф изпитах от факта, че всичко се завихряше пред огромната католическа катедрала с бурни езически танци. Правихме много снимки, но пак ще се разчита на добрата воля на Ини да ги обработи.

На подобен общоградски купон попаднахме и в края на пътешествието в Лима - така и не разбрах на кой светия беше посветено, но беше огромна радост за окото и душата. Пак веселие и пъстрота - в деня, когато посетихме Свещената долина.

Тия инки, независимо от нечуваната им бедност, са явно склонни към купонясване. В един справочник за Перу, в раздела The People, прочетох, че

перуанците са много патриотичен народ - над 90% от тях. В Чивай бяхме в неделен ден - на площада попаднахме на силно патриотично мероприятие: националният химн, изпълнен от много добър тенор, следван от химна на Арекипа /очевидно областният център/ в тържествена обстановка пред катедралата и кметството. Оказа се, че всяка неделя е така.

Странно: грандиозна инкска архитектура, която никак не се отличава с изящество, а главно с твърд практицизъм /заедно с поразителната им иригационна култура, която действа и до ден днешен/ - и невероятната симфония от багри и въображение, която са изтъкали жените. Всичките носии, които гледахме, са някакъв вихър от разнообразие и красота. Заедно с неизменното съоръжение на гърба на дамите, в което носят всякакви товари, деца, понякога - нищо, но все си е красиво. В една кръчма ни обслужваше една женица с дете на гърба. В тия шествия гледахме и мъже, чиито облекла и действия силно напомнят нашите кукери - със звънци, травестии и пр.

В Куско посветихме решаваща част от релакса си на кулинарни преживявания. Илиан попрекали с екзотиката и нощта прекара главно в клозета - добре че бяхме в приятен хостел и това заведение ни беше самостоятелно. И, добре че следващия ден пътувахме 10 часа с бусче - горкият Ини ги прекара омаломощен и полулежащ и не пропусна тоалетната на нито една от спирките. Все пак успяваше да се понадигне, да погледне и да снима разни чудесии като кондори, причудливи скални образувания и вулкани. Един от тях беше действащ - сегиз-тогиз изхвърляше огромни облаци всякакви газове. Аз в началото го взех за тайна химическа лаборатория, преди да израстне с цялото си величие пред окото.

Чивай - преспиване преди пътя за Кабанаконде и - съответно - слизане в Колка каньон.

4

Едва днес намерих сили да почистя обувките ни от изобилния перуански

прах. А прах там има много. Не само, защото сезонът, в който бяхме, се брои зима и не вали от юни до октомври, но пък духа вятър, ами и поради мизерията: асфалт, плочи и пр. има само по централни улици и шосета, индианските къщи са от кални и глинени тухли, заобиколени от високи каменни огради /от висините на автобуса надничах из тия лични пространства - там, освен кал и боклуци, няма почти нищо/. А, модерните времена са донесли нещо и на тия бедни хорица: възможността да се придвижват из огромните пространства с автобуси, вместо с мулета; даже в някои заграждения почива и по някое раздрънкано МПС.

Още за прахоляка: из Мачу пикчу действат много симпатични ламы - мисля, че са на служба - поддържат растителността - да не плъзне неконтролируемо из иначе трудно поддържания обект. Една от тях погалих: само като се докоснах до дългата ѝ пухкава шия се вдигна облак прах. Една от наличните ламы се оказа много инициативна: една туристка извади банан, ламата разблъска тълпата и грабна банана.

От всички възможни постройки във всички селища стърчат жезла /винкел?/ - знак, че строежът все някога ще продължи. В поне 90% от случаите това никога не става: минавахме край полусрутени стени, от които стърчат в очакване съответните жезла.

Никъде не видях кофи за боклук. Дори в големи градове като Куско, Наска и Лима. Боклуците се събират на определени места в найлонови торби от всякакъв калибър. След това идват кучетата и правят, каквото могат. А кучета има в изобилие. Живеят си в мир и любов с хората; самите те са в добри отношения помежду си. Няма разлика в манталитета на улични и домашни кучета - последните се разхождат в костюми, но са демократи по душа. В Лима, на централния площад, общувахме с едно доста едро куче, облечено в мръсен розов костюм: не му пукаше от шумотевицата на духовата музика и пъстрото шествие, гледаше с 4 очи някой да го погали. В Агуас калиентес /селището, в което луксозно, не в палатка, спяхме 4-та вечер от Салкантай трек и от което на сутринта се възнесохме на Мачу пикчу/ на централния площад, в средата на който се извисява един огромен индиански вожд,

обливан от фонтани, всичките кучета се бяха отдали на свободна любов, която радостно практикуваха между краката на многобройна туристическа и местна публика, играещи и пълзящи във всички посоки индиански дечица и кротки старци. Селището, известно и като Мачу пикчу пуебло, е в дъното на неописуемо стълпотворение от баири, които започват от реката и изведнъж, без всякакви благоприлични подножия, излитат право нагоре по на поне 1000 м. Около площада са разположени няколко много привлекателни кошчета за разделни боклуци - във формата на щастливи жабешки уста.

По някакъв начин тук са уредили събирането на пластмаси - иначе дори и огромна планина като Андите ще се зарине от боклук, сътворяван от местни хора и туристи. Още повече, и водата, която се консумира, е в бутилки. Предполагам, че това си е чист търговски трик: из амазонската част е пълно с бистра вода, но някой хитряга е пуснал слух, че перуанската вода кипи от неизвестни микроби и трябва да се пие от бутилки, вероятно напълнени от същите извори - скъпо и прескъпо. Та, в едно от мизерните индиански селища в Колка каньон видяхме яма, пълна с бутилки. А една индианка караше кон, полузакрит от пластмасов товар - дано ѝ плащат по нещо за това. /Ако бях по-млада сигурно щях да посветя някоя и друга година в служба на индианската природа, да правя добри дела - напр., безплатно събиране на боклуци. Но като си помисля: много им е скъпа бирата: към 3 лв магазинна цена за 0.300 л. Иначе не е лоша: Кускения и Арекипеня/.

Е, сега ще се задоволя със Загорка...

5

В Перу не пушат: за 20 дни видях 6-7 пушачи, при това само 2-ма местни хора. Всички до един възпитано си хвърлиха фасовете на земята. Така че Лулата на мира е изобретение на индианците от Северна Америка, те са и по-свирепи, както знаем от книгите на Карл Май, така че от време на време са имали нужда от подобна лула. Инките са кротки и добри хорица.

Чивай – поредно прашно и живописно място; собственичката на хостела,

много симпатична жена, която ни съпроводи навсякъде – в т.ч. и до автогарата, защото там дори на информацията не знаеха разписанията на автобусите, ни предостави и електрическа печка. Приятно съоръжение, което имаше почти само осветителни функции. Същата резултатност имаше и климатикът, който висеше на стената в хотела „Виракоча” в Мачу пикчу публо – там имаше предупреждение да не простираме дрехи върху него, но така и не намерихме къде въобще се включва. От Чивай пътувахме с разтракан бус до Арекипа /към 3 ч./, от там - до Кабанаконде. Всичкото е през силно пустинни райони - камък, пясък и тъга. Но и много живописни скални образувания, кондори – над огромните долини, вулкани. Отвреме-навреме - край разни реки и блата - големи стада ламы, алпаки и по някоя скромна овчица без опашка. И безкрайно мизерни къщи и кошари, грижливо оградени с каменни натрупвания.

В Кабанаконде се ситуирахме в един много приятен хостел - Пачамама. Това е една от главните индиански богини - на Земята. Другите божества са на Луната, Слънцето и Планината. На грандиозния купон в Куско на главния площад пред катедралата един микрофонен глас извикваше периодично "Пачамама!" и многохилядната тълпа подемаше с рев възгласа. Въобщо, присъствието на католическата църква тук е доста условно, както, впрочем, и на православната у нас.

Та, въпросният хостел носеше уютната атмосфера на старата българска кръчма. На централно място в кръчмарската част се извисяваше пещта, в която пекат на дърва пиците и която много приятно стопляше в хладните вечери - там е нещо като зима, сутрин и вечер става сигурно към 9-10 градуса, през деня е пек. Собственик на заведението е един лъчезарен ямайски негър, който разнасяше навсякъде изумителната си енергия; 4 дни преди нашето идване си беше наел като трудещи се симпатична млада двойка от Нова Зеландия. Седнахме на една маса с много боен г-н от Уелс, много приказлива германка и много приятна млада двойка от Италия. Илиян още нямаше апетит – след стомашните преживявания, та половината му ядене остана непокътнато. Уелсецът и италианецът го попитаха ще ли го яде и после лакомо си го поделиха.

На сутринта в тоя състав тръгнахме за Колка каньон – стремглаво 5-6 часово спускане. Грандиозна работа, кондори, прах. /Има много впечатляващи снимки в интернет – на Ини не разчитам скоро да качва снимки./ Преди да започнем спускането, си купихме големи и красиви билети за каньона – по 35 лв парчето. Никой никъде не ни ги провери, но, в края на краищата, си е редно да се плащат удоволствията. С нас тръгнаха 2 кучета – Пако и Пакита. Пакита, която май принадлежеше на кръчмата, някъде по пътя се присъедини към едни канадци. Пако – едър и много прашен симпатяга, ни остана верен до следващата сутрин. По пътя Ини реши, че повече му тича името „Тошко”. Спряхме в Яхуар, едно много живописно туристическо свърталище, което виси над вливането на една грандиозна река в също така грандиозната Колка – мечта за рафтинг-мераклиите. Тошко не беше добре дошъл сред останалите 4-5 кучета, но после нещата се уталожиха. Спахме в много интересни рехави стаичета, полу-изградени от нещо като тръстики; подобни бяха и тоалетните /чисти!/ с душ /студен/. Малко по-надолу от лагера имаше втори такъв с топли извори, мене ме домързя да слизам, затова взех много предпазлив студен душ. Вечерята беше в 19.30 – вегетарианска /Боже, какви хора!/. Ние бяхме пристигнали някъде към 16.00, към 17 започнахме мечти за коктейли. Ама понеже сме хитри с Ини, решихме с усилие на волята да дочакаме 18.30 – Happy Hour. Само че той се оказа жива измама: не се полагаха 2 питиета срещу едно, ами някакво жалко намаление на цената. Поръчахме си верноподанически коктейли Мачупикчу и това за дълги години ще остане сред страшните ми преживявания. Човекът ги готви 30 мин. Бяха много красиви и триетажни. И, вместо да си изпием горния слой – тяхното си питие „писко”, което май е от кактус, но поне е безвкусно, ние взехме, че разбъркахме пластовете. Концентрацията от захар беше такава, че само при спомена, още ме прогаря джигеря. Само че, пени се не пени се...всичко си изпихме – Боже, как оживяхме!

Тошко спа пред вратата на нашето стаиче. През нощта лая срещу неизвестен извършител, сутринта хапна моята палачинка /много гадна/, купихме му и 3-4 дребни хлебчета. Той си изяде всичко, погледна ни с обич и...остана – нов дом, дано да е честит!

На следващия ден витахме около забележителния каньон – на около 2900 м – неописуемо е. Спахме в също така живописно туристическо свърталище – Сангая – Оазис. И – на третата сутрин започнахме да се възнасяме обратно към Кабанаконде / май беше някъде към 1400 м денивелация/. Понеже е много път, пек и прах, по-умните хора тръгват към 4.30 – 5.00 сутрин. Ние, обаче, не! Закуска, гаден чай, гадно нес кафе, мотаене - тръгнахме към 7.40: с германката и италианците. Беше си приказка – необятност и кондори. От самосебе си е ясно, че с Ини поканихме всичките си спътници изобилно в България. Ини ми е приготвил едно примерно меню от около 14 манджи, с които да ги смая, сред тях – точена на ръка баница. За това – в Перу 6.

6

И така, след Сангая - Оазис - невероятния Колка каньон - се възнесохме отново в Кабанаконде. Понеже с Ини през цялото време си менкахме водите и супите, най-сетне и аз прихванах някакъв грип - втрисане и зачатък на хрема. Добре че не стана преди катеренето от Колка каньон! В Пачамама си поискахме за начало по уиски, приятната новозеландска двойка ни наля поне по 100 г и така започнахме лечението. Понеже никога не си нося разни неща за такива случаи - нали съм безсмъртна! - тръгнахме с Ини из Кабанаконде да си търсим нещо против грип. Купихме от 2 места различни неща - продавачките изслушваха нуждите ни и после търсеха из разни кутии според разбиранията си. Там, въобще, проблемите с търговията не са особено сложни: дребни магазинчета, хладилникът не е сред задължителните неща – в две от магазинчетата в Кабанаконде сутринта преди да го напуснем видяхме одрани животни /сигурно ламии/ на масата – просто се чакаха хора, за да си режат от тях. На пазара в Наска сред многото неща една добра женица лениво пъдеше мухи от купчина оскубани пилета /pollos/- толкова са вкусни!

Още една приятна вечер в Пачамама -

около пещта за пици, лаф с италианците и останалите, всеобщо любопитство

към нас и България - никой нищо не знае за нас, ходили са до Румъния, Татрите и пр., но не и в България. Ние, естествено, отправихме масови покани за Пирин, Рила и пр. - трябва да се рекламира Родината!

Изобщо туристите са народ благожелателен и любопитен. Всички взаимно любопитстват кой от къде е. Винаги следваха радостни възгласи като научаваха от къде сме - въпреки че вероятно нямаха представа къде е това. А ако бивахме с книги в ръце, следваше констатация: ползвате руската азбука. И ние с Ини започвахме пак и пак да обясняваме, че такова животно като руска азбука няма...и т.н. И не е работа на отделния турист да обяснява на друг отделен турист нашата духовна идентичност, а това е работа държавна - да бъде тя защитена. И крайно време е в Брюксел да отпаднат глупости като славянска азбука или кирилица, а да възтържествува автентичната българска, защото всеки президент, шахматист или друг някой олюпляк ще обяснява на света византийско-македонския произход на нашата духовност.

До Наска пътувахме като баровци през нощта - с луксозен бус - по-луксозен дори и от самолетната бизнес класа. Имаше дори манджа и тоалетна. От автогарата се отправихме пеша до хотела - Ини го откри чрез ГПС на 1.5 км. Действителността се оказа сложна и прашна: веднага от централната улица кривнахме в неопределен прашен път, от двете страни на който се извисяваха порутени къщи, боклуци, складове, по едно време от едната страна се разкриха добре обработени и напоени необятни градини; пищна растителност с листа, побелели от прах...и, най-неочаквано в дъното на тази прелест се открие много хубав хотел в модерно-колониален стил с обширен вътрешен двор, басейн и пр. Беше ясно, че въпреки малкото разстояние няма как да пътуваме без такси - поради безбрежния прахоляк. Иначе тук с такситата е лесно - почти всеки е готов да те завози нанякъде като за парите се пазариш: няма таксиметър. Илиян много добре се изучи на пазаренето. Едно такси ни откара до музея „Антонино” – издържа се от италиански културен институт. Италианци са правили разкопки на 20-ина км от Наска и са намерили разни мумии. Шофьорът ни каза, че музеят е много голям. Беше – разгърната площ към среден копривщенски музей. Уредникът ни връчи папка с преводи на английски на надписите. Те не ни казаха кой знае колко много.

Напр: „чаша“ – среден период. Среден по отношение на какво и пр – подробности. Имаше и няколко мумифицирани глави. Горките хора, да са знаели, че някой идиот след няколко века ще ги разглежда и с каква цел – злорадство, че не е на тяхно място. Добре съм си заръчала на децата: прахът ми – в планината, няма значение коя! Сред експонатите беше и една котка, която още в началото ни се примили за ласки, аз се поддадох и тя се уви около врата ми. Така и разгледахме музея. Нямахме време да идем до съответните разкопки, защото бяха доста извън Наска.

След малко продължавам с безценните си размисли за извънземни, които безспорно са посещавали тия места.

7

Досегът ми с благоприличния трафик в Родината ми припомни безумните ганитби по прашните перуански улици: Куско, Лима, Наска - в пълен безпорядък препускат очукани, мръсни коли и автобуси, лавират надясно и наляво, чудя се как не се блъскат постоянно, ефирът бръмчи от клаксони: даже ако няма известно време конкурентна кола, пак се бибипка - сигурно от изненада от относителното спокойствие. Зебрите и светофарите изобщо не гарантират оцеляване. В по-оживените кръстовища - а повечето са много оживени - освен зебра и светофар има и поне 1 регулировчик със свирка в уста. Няма такива блага като метро, така че задръстванията са постоянни. И, все пак, никой никого не псува или заплашва с убийство. В Лима взехме едно такси от автогарата и шофьорът упорито затърси хостела ни. Откри го, благодарение на ГПС на Ини и безпогрешното му чувство за ориентация. Беше добряга, шофьорското му място беше оградено с клетка - за сигурност - и така си общуваха с Ини.

На автобусните спирки прелитат по-дребни или по-големи бусове, нямат номера, на плъзгащата се врата застава кондуктор и започва шумно да оповестява посоката. Ако се съберат повече превозни средства, надвикването напомня пазар, на който всеки си хвали стоката. С едно такова нещо ходихме

до Мирафлорес - това е модерната част на Лима, където, вероятно са богатите, бизнесът и пр. Мирафлорес е било селце, което някъде из първата половина на 19-ти в. много се е харесало на бабата на Гауди. Та, искахме да посетим т.н. Парк на любовта, където е действал /като архитект, не като любовник, предполагам/ великият каталунец. Да, ама имахме малко време, та не успяхме, стигнахме до едни мащабни тераси, които са надвесени над усойния бряг - как ли го е превзел в 1532 г. Писаро - и оттам гледахме навъсения океан, пийвайки си разни неща. Гауди, както и много други обекти - следващия път!

Пътуването с автобуса от мястото, където беше нашият хостел, до океанския бряг отне повече от час. По пътя се качваха постоянно разни хора, които продаваха неща за ядене и пътниците ги ядяха. На оживените спирки са разположени съоръжения, където се приготвят яденета и пиенета и, независимо от прахоляка, който ги засипва, хората си ядат и пият. Изглежда, изобилният прахоляк е направил много актуална професията ваксаджия. Навсякъде виждаш хора, вдигнали крак на ваксаджийското сандъче. Това ми припомни един стар виц за ваксаджиите, които излъчили най-отворения в гилдията да разбере от др. Т.Живков кога ще настане комунизъм. Др.Т.Ж. го завел до прозореца, потупвайки го бащински по гърба и взел да му показва мерцедесите долу - неговия, на др. Ст.Тодоров, др. Д.Джуров...и пр. "Когато и твоят мерцедес се нареди до нашите - тогава ще е дошъл комунизъмът." И ваксаджийският лидер превел така думите на вожда: "Това е моето сандъче, това е на Яшар, на Али и пр. Когато и сандъчето на др. Т.Ж. се нареди до нашите..."

Та, тукашните ваксаджии се борят с прахоляка, а много млади дами ходят с ботуши. Нямаат нужда, но се брой зима и явно им се иска и те като в разни страни в Северното полукълбо. Защо не? В САЩ е масово явление необятно дебели дами да ходят в дрехи, които подхождат само на скелетите от модните списания. Ами, и те искат, горките, да се изживеят модни! Веднъж срещнах една негърка - поне 150 кг - с впито в снагата черно трико и небесносиня балетна пачка отгоре.

Летяхме над Наска с Чесна - много е впечатляващо. Понеже там никога не вали, странните изображения са се запазили незнаен брой векове. Платото е обкръжено от съвършено мъртви планини, доста плашещи. Този полет затвърди дълбокото ми убеждение, че там са шетали извънземни. Никой не може да ме убеди, че някой шаман е успявал, без всякаква подкрепа от въздуха или от накакви модерни изчислителни и др. технологии да изобрази идеално правилни геометрични фигури, които се простират на стотици метри. С които уж да предсказва кога ще вали и пр. Ами, там никога не вали, какво да предсказва!

В Лима, както вече писах, попаднахме на пореден купон - пъстро, шумно, невъобразимо шествие с християнски символи и езическа страст. Разиграваше се на Plaza Mayor. И веднага, щом се мръдне от площада, попадаш на безбройни улички с приказно красиви колониални сгради, които се рушат. От някои са останали само фасадните стени и редица живописни балкони. Е, това е! Добре че поне Мачу пикчу е признато за световно чудо, та да не изчезне и то като обитателите си по неясни причини /извънземните, според мене!/.

Е, това е! Всеки път като изживея нещо такова вълнуващо - и трудно! - си казвам, че ми е за последно. И веднага започвам да планирам следващото...